

Φασουλής και Περικλήτος,
δ καθίνες νέος σπύτος.

Π.—Τί νέα ξέρεις, Φασουλή;

Φ.—Κακή ψυχρή σου 'μέρα... δέν ξέρω τίποτα, μορέ, και τράβα παρατέρα.
Π.—Νομίζω πώς ή 'Ανοιξίς σου φέρνει ταπειλιά και δέν 'μπορείς, κακόσορτε, να βγάλης κ'άν 'μιλιό.
Φ.—Καλά τό 'βρήκες, Περικλή... δέν είμαι 'στά καλά μου, αισθάνομαι παράλυτα τά σάπια κόκκαλά μου, δέν έχω δόλιου όρεξι την γλώσσα μου να λύσω, οδδ ή γιά τά συμφέροντα του κράτους να 'μιλήσω, οδδ ή γιά τά εσράδια μου 'ψηλά να τά σηκώσω, οδδ ή οδρά της 'Αλεπούς σάν πρώτα να τσακώσω, οδδ ή εϊς τόν Διάδοχον να ψάλλω έν εγκώμιον, οδδ ή να χάσω σάν χαζός εϊς κάθε πεζοδρόμιον, οδδ ή τούς άθλους να μετρώ του τωρινου καιροϋ μου, οδδ ή εϊς οδρητήριον να έμβω προς νεροϋ μου, οδδ ή να τρέξω μόνος μου εϊς χλοερούς λειμώνας να κόψω γαιδουράγκαθα, να δρέψω άνεμώνας, οδδ ή 'άκούω τίποτα και νεί να μανθάνω, οδδ ή να είμαι ζωντανός, άλλ' ούτε ν' άποθάνω.

Π.—'Η νέα φουσκοδεντριά θαρροϋ πώς σε παϊράζει.
Φ.—'Εται θαρροϋ, βρέ Περικλή... εκείνη με κουράζει, αυτή και πνεύμα και ψυχήν και σώμα μου νεκρώνει, με κάμνει σκεϋος άχρηστον και μ' έξουδετερόνει, και μένω δίχως αισθησι κ'ί' ενεργειαν και δράσι άνάπω 'στης 'Ανοιξίς, τό σφρίγος και την βράσι, ένφ και τάψυχα φρυά κ'ί' οί όνηροί γαιδάροι γεννοϋν, φουντόνουν, κελαιδοϋν, και στέκουν 'στό ποδάρι.
'Ιδού, μορέ, ό άνθρωπος... μηδέν, άέρας, σκόνή... ένφ τό αίμα σου σφριγγ και ή καρδιά φουσκάνει, σου έρχεται κ'ί' ή 'Ανοιξίς, και τότε, μίο κάρο, ένα σκουπίδι γίνεσαι γιά πάντα 'στό κάρο, οδδ ή τό σώμα ενεργεί, οδδ' ή ψυχή θυμώνει, κ'ί' οδδ ή σε μέλα άν κρατή τό κράτους τό τιμόνι ό Δεληγιάννης, ό Ζερβός, ό Τάκης, ό 'Αγάθος, άν έκαμε 'στά νούμερα ό Καρανάος λάθος, άν τόν Τρικούπην τών Πατρών ό Κάτων παλουκόση, άν ό κλεινός Διάδοχος την 'Αλεπού τσακώση, κ'ί' άν ή Σοφία βαπτισθή με μύρον ή νερόν συμφώνως προς τά δόγματα κανόνων Ιερών.
'Ιδού, μορέ, ό άνθρωπος, πού τόσον κοκορεύεται... φασκελώσε τον, Περικλή κ'ί' άς πάη να κουρευέται. Μ' ένα τόν δένδρον φουσκωμα σκουπίδι κατανιτς, και ούτε κ'άν γιά τάλατα 'μιλεϊ του Κωνσταντι, οδδ ή τόν μέλει άν ζητούν οί σταυρωτήδες φόρους,

άν φυλακίζουν έξαφνα σπουδαίους τζογαδόρους, τούς άδελφούς 'Ασιλάνδης κ'ί' αυτών τόν χοντρο—Λάζαρο, άν βγαίνουν Μεγαλόταυρον μες 'στό γαιδουροκάζαρο, ή άν φανή πώς έκαμαν οί τζογαδόροι πλούτη με τό χαρτοκαπάνωμα και με τό μ π α λ α μ ο υ τ ι, ή άν εκ τύχης μερικών ένίψαζαν τās κάππας, ή άν εϊς φύλλον 'Αγγλικόν τηλεγραφη ό Δάππας οϋι τό πρώτον θρησκειμα θ' άλλάξη της Σοφίας, κ'ί' ό Θεωδωρής, φοβούμενος τās μηχανορραφίας, 'Υπουργικόν συμβούλιον άμέσως προσκαλεί κ'ί' ούτ' ένα τηλεγράφημα δέν θέλει να σταλή, ή άν γενή χριστιανός και π'ας άρχισταυλίτης, ή άν ζητη ό Γερμανός, ό και Μητροπολίτης, ή Γερμανίς να βαπτισθή μονάχα με τό μύρον, κ'ί' ό Εύταξίς, δόγματα Συνόδων παρενείρον, γυρευεί σώνει και καλά με π'να και φωνήν να τελεσθή τό βάπτισμα εϊς την Δεξαμενήν, ή άν και του βαπτισματος τό ζήτημα κορφή, άν την βαπτίσουν 'Ελληνες, άν την βαπτίσουν Ρώσοι, ή άν 'στό τέλος, Περικλή, ταβτιά της Πριγκηπισσης ξεκουραθοϋν με δόγματα και τόσας συτήτηδες, και μ'ας φωνάξη, «έξικολοσον» και μ'ας εϊπή πώς μένει Πριγκηπισσα ως πρότερον Διαμαρτυρομένη.
Ναι, Περικλή, μη μ' έρωτάς τί τρέχει και δέν τρέχει, ό νοϋς μου εκουρκοϋτιμισε κ'ί' εϊς σκέψεις δέν άντέχει. Κτύπα γερά σάν να κτυπής σε γαιδουροϋ σαμάρι, μαγαλάρωσε με, γδάρε μου, άν θέλης, τό τομάρι, κ'ί' ένα ταμπούρο κ'ί' με τό παϊξής έγεροτήριον, ή κάπυρον γιά να γραφή τό Κατηγορητήριον καθόλιον δέν θ' αντισταθώ, καθώς καταλαμβίνεις, 'στοϋ έϋλιου τό μαρτύριον κ'ί' εϊς οϋι, κ'ί' άν μου κ'άνης.
'Εγώ δέν έχω δύναμιν τό χέρι μου ν' άλλώσω, οδδ ή να φτύσω εμπροδ, οδδ ή να φασκελώσω, και ένός κ'ί' άδιάφορος εϊς τά του κόσμου μένω και άδρανός και άπρακτός σάν φίδι ναρκωμένο ένόςφ δε δέν μου περνά ή νάχη της 'Ανοιξίς, κ'ί' εϊναι ορσιωμένος ό σπινθηρ της ψυχικής εκρήξως, γιά τίποτα, βρέ Περικλή, πεντάρα με μελέει κ'ί' ό κόσμος διος κ'ί' ή πατρις άς γίνη οϋι, θέλει.

Π.—Πώς κατανιτς κ'ί' ό άνθρωπος...
Φ.—'Αλήθεια, Περικλήτο... κ'ί' έγώ τό εκατάλαβα και συ κατάλαβε τό πώς μ' όσα κ'ί' άν κερδίσωμε και μ' όσα και άν φάμε ο' αυτών τόν κόσμο τόν σαγλό, τόν ψεύτη, τόν λνάμε,

μά φθάνει πάντα μιά στιγμή χειμώνα καλοκαίρι,
όπου υπνωτισζόμεθα ημέρα μεσημέρι,
και χάνομεν τού σώματος και τής ψυχής την οωμήν
κι' οδδὲ μικρὰν ἐκφέρομεν περὶ πατριδος γνώμην,
κι' οδδὲ μὰς μέλα, Περικλῆ, ἂν ἔδωσαν παράσημο
εἰς τὸν Δημήτριον, τὸν Κωστίη, τὸν Νζόνιο, τὸν Γεράσιμο,
ἢ ἂν ὁ Μεγαλόσταυρος και 'σὶον Νεδίμη ἐδόθη
ὅπως μ' ἀπὸ ἐκπληρωθῶν οἱ πρό αἰώνων πόθοι,
ἢ ἂν και ἄλλος θὰ δοθῆ διὰ τὰς σχέσεις μόνων
και εἰς τὸν νέον πρεσβετην τῶν προσφιλῶν γειτόνων,

και οὕτω πῶς ν' ἀσφαλισθοῦν οἱ Μαραθωνομάχοι
και τὸ Κορδόνι μὰ χαρὰ μετὴν Τορκιὰ νὰ τὰχη.
Ναί, ἀδελφέ μου Περικλῆ, ἀπ' ἀδελφός καυκάλα,
φορῶσου με 'στους ὤμους σου και πάρε με καθάλλα,
διότι με παρέλυσεν τὸ καῖμα τού ἤλιου
και εἶμαι ὁ παραλύτος ὁ τοῦ Ἐδαγγελίου.
'Ἐσὺ, ἂν θέλῃς, μίλα μου, δὲν σφαλῶ τὸ στόμα,
και ἀπορῶ 'στὴν πίστι μου πῶς σοῦ 'μιλῶ ἀκόμα
και πῶς μ' αὐτὰ τὰ σάλλα μου ἐγέμισεν τὸ φύλλο...
Π.—'Ὅρες λοιπόν, καληνῆραψε, τὸ τακτικό σου ξύλο.

Ὁ Θεοῦχος λαλῶν μὲ τόνον ἀηλιόν.

'Ὁ Βασιλεὺς 'στὸ σπίτι μου... τί 'ξερνική χαρὰ!...
ἔ! Γιάννη, τρέξε 'γρήγορα χωρίς ν' ἀγοκορηθῆς...
ὁ Βασιλεὺς... ὁ Βασιλεὺς... 'στὰ πόδια σου φτερό...
ὁ Βασιλεὺς... ὁ Βασιλεὺς... μὴ στέρης κι' ἀπορηθῆς.
'Ὁ Βασιλεὺς 'στὸ σπίτι μου... καταλαβαίνεις, Γιάννη...
ἦθε κι' αὐτὸς ἐπισκεψιν ἐπίσημον να κἀνη.

'Ὁ Βασιλεὺς 'στὸ σπίτι μου... μὴν κάθεσαι νωθρός...
τὴν σκούφια μου τὴν κόκκινη να κρύψῃς μάνι μάνι...
εἶναι ἀνάγερτου σύμβολον εἰς σκούφος ἰουθρός
κι' ἐντύκωσιν διασάρεσεν 'στὸν Βασιλέα κἀνει.
'Ὁ Βασιλεὺς... ὁ Βασιλεὺς... ἄς ξεσχιθῆ ὁ σκούφος,
να σκάσῃ ὁ Χαρίλαος, ὁ 'Αγγλος, ὁ ταρτούφος.

'Ὁ Βασιλεὺς 'στὸ σπίτι μου... καλῶς τον και καλῶς τον
τὸν κύριόν μου τὸν σεπτόν, τὸν κἀλλιστον, τὸν λῆστον.

'Ἰδοῦ, σὲ ὑποδέχεται κι' ὁ ἴσος ἐν τοῖς πρώτοις,
ὁποῦ πολέμων φοινκῶν δὲν τὸν τρομάξουν γδοῦκοι...
τώρα τρώντι φαίνεσαι σωστὴ Μεγαλειότης
και ὄχι στὰν ἐπρεχες 'στὸ σπίτι τού Τρικούπη.

'Ὁ Βασιλεὺς... ὁ Βασιλεὺς... καλῶς τον και καλῶς τον
τὸν κύριόν μου τὸν σεπτόν, τὸν κἀλλιστον, τὸν λῆστον.
Φιλοξενίαν κι' εἰς ἐμὲ προστρέχει να ζητήσῃ
κι' ἰθαυτέρως να μοῦ 'πῆ τὸ κἀνε μυετικό του...
ἀμέσως βάλε σίδερο 'στὴν πόρτα να κατήσῃ
γιὰ νάναυα καλοροζίκιος μετὸ ποδαρικό του.

'Ὁ Βασιλεὺς!... ὁ Βασιλεὺς!... τί ἐνδοξος ἡμέρα!...
ἔ! τώρα δὶαν τῶν ἐχθρῶν τους 'πῆρα τὸν ἀέρα...
'Απὸ θοιμάβων χορτασθεῖς και δόξης ἀπολαύσεις
ἐξήταξα τὰ ἔργα μου και οὕτως και ἀλλῶς,